

MÍÐVIKAN

Hjalmar Thomsen framdi eitt satt bragd

eydnaðist. Men veðrið var enn tað sama. Tað stóð í einum roki. Eingin var kumpassin at stýra eftir. Men skiparin meinti, at ættin var tann sama. So varð lensað í hálvan annan tíma eftir landi. Flestu høvdu ikki smakkað mat í 20 tímar. Tað einasta teir fingur fatur í, var ein kassi av mjólk.

Mignonetta sum ein frelsandi eingil

Tá vildi so væl til, at Mignonette, har Jens Peter Egholm var skipari, kom fram á Langanes. Teir blussaðu til hana og bóðu um bjarging.

Mignonetta legði seg í luð av Langanes og setti bátin út við lín-um á og tveimum pøsum at oysa við, bundnar undir bekkinn. At seta menn í bátin var ov mikið hættisligt, og eisini vildu teir tikið pláss upp. Tað galt jú um at bjarga so nógvum monnum sum møguligt í senn.

Báturin rak undan veðrinum niður á Langanes. Fimm menn lupu í hann. Hann dreiv undir luloringina, men eingin skaði hendi, tíbetur. So hálaði manningin á Mignonette bátin aftur til skipið. Soleiðis varð gjørt fyra ferðir í røkur. Til ta fjórðu ferðina vóru skiparin, motorpassarin og triggir menn eftir á Langanes. Triggir menn lupu í bátin. Tá teir á Mignonette hálaðu til, slitnaði endin. Teir triggir menninir settu føtur í bekk at rógva aftur til Langanes fyri at bjarga skiparanum og motorpassaranum. Skiparin var síðsti maður, ið leyp í bátin. Fýra settust nú at rógva og fimti at oysa. Báturin fekk tá ein so stóran sjógv, at hann fylltist og var líka við at farast. Kom bert ein lítil sjógvur tá í lýtuni aftrat, var úti við teim. Teir róðu fyri lívinum, og tað eydnaðist at koma at borði í øllum góðum.

Teir á Langanes komu at kalla naknir í bátin, øll klæðini vóru mist.

Hopleyst at sleipa

Talað var eisini um at royna at sleipa Langanes við Mignonette.

Men barometrið fall, og tað sá út til grimdarveður av nýggjum. Liggja um náttina yvir einum myrkum vraki bar ikki til. Tað var ov hættisligt.

Seinri á degi kom Havgásin fram við vrakinum. Hon koyrði flaggið upp eftir Mignonette, ið sigldi hana uppá “prai”. Teir á Havgásini spurdu, um manningin var bjargað. Tá ið svarað var ja, fór hon sína kós – heldur ikki hon hætti sær at fara í holt við vrakið, so sum veðurstandurin var. Og ódnarveðrið kom eisini, so Mignonetta noyddist at leggja bakk um náttina. Dagin eftir í lýsingini helmaði í, og varð farið aftur at sigla.

Komið varð til Vestmannaoyggjarnar kl. 4 s. p. hin 13 mars. Móttøkan var sera góð.

Manningin á Langanes bað blaðið um at bera eina hjartaliga tøk til skiparin og manningina á Mignonette fyri teirra hjálp og óføra góða viðferð á allan hátt.

Lagt varð afturat:

“Teir verða seint gloymdir av okkum, sum teir eiga lívið í. Vit biðja tygum eisini skriva eina kvøðu og tøk til teir frændir okkara, íslendingar, ið tóku ímóti okkum á sannan frændahátt, so frálíka blíðir og hjálpsamir teir vóru”.

Skipsdagbókin hjá Mignonette

Jens Peter Egholm skrivaði í skipsdagbókina um hesa hending og lýsir væl tað avrik, sum talan var um:

Skibets sted Islands SV-Kyst

Storm med Regntykning og høj Sø fra SSØ. Laa bak med Svikrebet. Sejl for Bagbord. Paa Fm. Vagten kl. 10 observeredes ret forude i en Afstand af ca. ¼ sømil. et Skib (Vrag) uden Master; men ved Klos Nærmelse ses dog at levende Mennesker er ombord og Motoren er i Gang. Af de ca 6-8 Mand af Vraget, som befandt sig fra Dækket, blev der ustandseligt svinget med Olieklæder m.m mod os. Vejret

Frida og Jens Petur

Børnini hjá Jens Petur: Elias, Johan Hendrik og Margith

var stadigvæk orkanagtigt. Om at foretage (sig) et Redningsforsøg efter de Skibbrudne syntes at være haabløst ved første Øjekast. Men ved lidt Overvejelse blev der dog taget en Beslutning, som muligvis kunde lykkes at redde de ombordværende. Sigtharheden var meget daarlig, saa Vraget var let at miste af Sigte i den oprørte Sø.

Motoren blev startet og hver Mand kaldt fra Dæk Der blev manovreret saaledes, at vi kom at ligge i en passende Afstand i lu af Vraget, som viste sig at være T.G. 3 (Langanes).

Redningsbaaden blev sat ud og Olie blev ustandselig udgydt paa Søen. Ved Hjælp af de bedste og længste Liner vi ejede ombord, blev Baaden firet agter med ingen Mand i, indtil den kom saa nær Vragets Lusede, at de ombordværende fik fat og kunde springe i Baaden.

Første Gang fik vi 5 Mand, hvilket var efter min Mening for faa; men de Skibbrudnes Mening om en slig Redning var ikke saa lovende under slige Omstændigheder. Anden Gang fik vi 8 Mand; men tredje Gang kun 4, hvilket kunde forarsage, at de sidste 5 slet ikke blev reddet; for fjerde Gang da Baaden kom paa Siden af Vraget og kun 3 Mand var kommen i den brast vores Line og vi blev løs fra Baaden;

men de sidste 2 fra Vraget kom dog alligevel i Baaden. Vi gjorde en Sejlads til læ af Vrag og Baad og fik saaledes for fjerde Gang de sidste af de Skibbrudne omb. Kl. var da bleven 2 om Eftermiddagen og Stormen var ikke bleven mindre. Vejret var blevet meget usigtbart (regntykt) og vi mistede Vraget af Syne. Kl. 4 Em sprang Vinden om og blev vestlig med svag Kuling og temmelig godt sigtbart Vejr men oprørt Sø. Der blev stimet i den Retning, som Vraget muligvis kunde være at se, hvis det ikke var gaaet til Bunds, men det saas ikke. Om Natten blev det stimet efter Vestmansøerne. Paa Fm-Vagten den 13. kom vi til Vestmansøerne og i Løbet af Dagen kom Motor(båd) fra Land og afhentede de Skibbrudne.

Langanes varð seinni funnin og fór aftur til fiskiskap.

Jens Petur Egholm

Jens Petur Egholm andaðist 13. september 1982.

Í “Dimmalætting” 18. september 1982 skrivaði Eiden Müller m.a.:

Tað tynnist – liðið av góðum, gomlum Havnarfólki.

Í vikuni komu deyðsboðini av Jens Peter Egholm, fyrrverandi skipari, vanligu Dess nevndur. Hann var, nú hann doyði, farin um tey 80, men vinfólk og kenningar, ið

høvdu hitt hann bert stutt herfyri í túninum við hús, varnaðust ikki, at hann skuldi slókna so bráðliga.

Dess var runnin av góðari ætt, og systkini vóru mong í tali, ið ald vóru upp í barnaheiminum undir Glaðsheggi – og væl varð uppalt, tað var Dess sjálvur dømi um.

Sum so mangur annar havnar-drongur tá í tíðini fór hann á ungum árum til skips, og manga baldruta ferð hevur hann havt undir Íslandi og í Grønlandi.

Skiparaprógv tók hann eisini ungur, og dúgligur skipari royndist mong, mong ár við sluppunum úr Havn. Ein tann fyrsta, hann mundi føra, var Prinsessan – “Prinsesse Marie” – tá ein av minstu Havnarluppum. Seinni kom hann at gerast skipari hjá svágrinum, Sofus Højgaard, Sofus í Rituvík, á “Mignonette”, og uppáftur seinni var hann skipari hjá Petur Dahl, sála, ið m.a. átti “Torrásól”, “Vársól” og “Guðrun Zoga”

Álitismaður var Dess Egholm alla sína tíð og ein vala borgari í heimbyi sínum.

Komandi partur

Í komandi parti verður m.a. greitt frá bjargingaavrikinum hjá Alfred Egholm í 1932.